

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Q. H. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/20, 120 00 Praha 2 - Vinohrady, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2014, č.j. OAM-358/ZA-ZA08-HA08-2014, E.č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2014, č.j. OAM-358/ZA-ZA08-HA08-2014, E.č. „X“, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplněných podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítl, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím žalovaného měl být žalobce také zkrácen na svých právech, a to v důsledku

porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuspokojivých životních podmínek v zemi svého původu. Dle žalobce je totiž ve Vietnamu autokratická vláda, nejsou tam dodržována elementární lidská práva, byl nucen žít v nedemokratických poměrech, právní systém neskytá jistotu, resp. záruku toho, že se bude možné dodržení v demokratické společnosti jinak obecně garantovaných práv a svobod účinně dovolat. Žalobce zmínil, že při jednání s úřady on a jeho matka byly opakovaně cílem útoků a verbálních výhrůžek, čímž jim bylo bráněno v tom, aby se domohli práv své rodiny. Žalobce dále uvedl, že v případě návratu do Vietnamu bude muset nastoupit povinnou vojenskou službu, přičemž s tímto on nesouhlasí, když dle svého vnitřního přesvědčení je proti jakékoli formě militarismu. Žalobce rovněž poznamenal, že do České republiky přijel před téměř 6 lety, a to nejen s ohledem na politickou situaci, ale i z důvodu, že ve Vietnamu již neměl žádné zázemí, když naopak zde má komplexní zázemí, neboť zde žijí jeho rodiče, bratr s rodinou a sestra.

Do České republiky se vydal nejen s úmyslem obstarat pro sebe i pro svou rodinu místo k životu, nýbrž i z důvodu, že zde bude moci svobodně projevit svůj názor. Žalobce uvedl, že s tímto měl ve Vietnamu velmi špatné zkušenosti, neboť z důvodu, že jeho matka byla členkou náboženské skupiny „Jehova“, která nebyla oficiálně uznávána a vietnamskými orgány byla dokonce razantně postihována, se tímto ona i její rodina opakovaně dostávaly do konfliktů s vládní garniturou, když jim mělo být několikrát vyhrožováno. To bylo nakonec důvodem, proč matka žalobce, jakož i on, vycestovali z Vietnamu do České republiky.

Pokud se týká udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce uvedl, že s ohledem na politický režim ve Vietnamu, se kterým nikdy nesouhlasil, jakož i s přihlédnutím k tomu, že jeho rodina vyznává zakázané náboženství, zde existuje důvodná obava, že v případě jeho návratu mu bude bráněno se svobodně vyjadřovat, jak je zvyklý z Evropy, a proto by mu měla být mezinárodní ochrana udělena.

Na podporu této argumentace žalobce odkázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, a to konkrétně na čl. 195 – 219. Z nich žalobce vyvozuje, že je často nutné uznat žádost žadatele i v případě pochybností, pokud se týká prokázání tvrzení o pronásledování. V tomto kontextu žalobce též namítl, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalobce dále namítl, že si žalovaný naopak ze zpráv mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 a Human Rights Watch 2014 vybral pouze ty, jež svědčí v jeho neprospěch.

Žalobce dále namítl, že žalovaný pochybil, když mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. **52 Az 46/2003**, Krajského soudu v Praze, sp. zn. **47 Az 114/2003**, **jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 421/2004. Dle žalobce je sice nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze správního orgánu, i tak však musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel, a k jakým závěrům dospěl. Žalobce má za to, že v této věci došlo k porušení zásad správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce žalovaný vyšel, jakož ani není patrné, z jakých skutečností vyšel, pokud se týká situace ve Vietnamu. Z těchto důvodů se žalobce domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném stavu věci, pročež**

postup žalovaného správního orgánu nelze přezkoumat a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V tomto směru žalobce taktéž namítl, že žalovaný při hodnocení toho, zda jsou u něho dány důvody pro udělení humanitárního azylu, měl s poukazem na důvody hodné zvláštního zřetele zohlednit, že na území České republiky má vytvořeno komplexní rodinné zázemí, přičemž v případě, že bude nucen vycestovat do Vietnamu, tato skutečnost bude znamenat závažný zásah do práva na respektování jeho soukromého života, jakož i jeho rodiny, pročež mu měl žalovaný udělit humanitární azyl. Jestliže žalovaný k této možnosti stroze konstatoval, že se ho uvedený případ netýká, jde dle žalobce o tvrzení naprosto nepřezkoumatelné.

V poslední části žalobce namítl, že mu měla být udělena doplňková ochrana, když v této souvislosti především poukázal na to, že jeho vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce v tomto ohledu poukázal především na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), jenž **zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. S poukazem na tyto mezinárodní dokumenty se žalobce domnívá, že jeho vycestování brání mezinárodní závazek České republiky, tj. právo na respektování rodinného a soukromého života, když jeho případné vycestování by bylo nutno posuzovat jako závažnou újmu dle zákona o azylu. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalobce toho názoru, že zde jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.**

Závěrem žalobce shrnul, že s ohledem na uvedené je rozhodnutí žalovaného nejen v rozporu s ustanovením § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a ustanovení § 12, § 14 a § 14a azylového zákona, nýbrž i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, pročež navrhl, aby předmětné rozhodnutí bylo zrušeno, věc se vrátila zpět žalovanému, a soud mu přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud zamítl žalobu pro nedůvodnost. Odkázal přitom na obsah správního spisu a zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobce na území České republiky, a to z důvodu, že žalobci bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalovaný tímto poukázal na to, že žalobce nyní uvádí odlišné vyjádření důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu formou azylu z toho důvodu, že vlastní vinou přišel o povolení k pobytu na území České republiky, když mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání s platností od 8.10.2009 do 6.10.2011.

Žalovaný rovněž zdůraznil, že po posouzení tvrzení žalobce dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný taktéž neučinil závěr, že by se žalobce někdy nějak angažoval nebo byl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Vzhledem k této skutečnosti žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce ve své vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný také posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 zákona

o azylu a pro přiznání humanitárního azylu dle ustanovení § 14 téhož zákona, když dospěl k závěru, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro přiznání ani jednoho z těchto typů mezinárodních ochrany. Žalovaný taktéž uvedl, že neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a a ustanovení § 14b zákona o azylu.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 5.8.2015 právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních námitkách. V konečném návrhu uvedl, že žalobu považuje za důvodnou a žádá, aby ji bylo vyhověno, jakož i žádá o přiznání náhrady nákladů řízení.

Při též ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť žalobce se pouze snaží o legalizaci svého pobytu na území České republiky a nejsou u něho relevantní azylové důvody.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu, že se dostatečným způsobem nevypořádalo se skutkovým stavem. Žalovaný měl při svém rozhodování ohledně situace ve Vietnamu zejména nepřihlídnout ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu, čímž se pak logicky a nepřezkoumatelně neměly vyvrátit obavy žalobkyně z případného návratu do Vietnamu.

Soud ohledně této dílčí námitky předesílá, že ji shledal zcela nedůvodnou. Žalobce i jeho zástupce byli žalovaným řádně vyzváni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak ani jeden z nich této možnosti nevyužil. V této souvislosti soud dodává, že z předloženého správního spisu je zjevné, že mezi těmito podklady zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA není uvedena a žalobce ji jako důkaz ve správním řízení nenavrl.

Správní rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné tehdy, jestliže se správní orgán nevypořádá se všemi uplatněnými návrhy či námitkami. V daném případě ovšem taková situace nenastala. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že jím shromážděné podklady jsou dostatečné pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce a jeho zástupce nevyužili možnosti se seznámit s těmito podklady a současně ani nenavrhli doplnění těchto podkladů o zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA, nelze v rámci následně vedeného soudního řízení z hlediska nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí brojit proti tomu, že žalovaný měl v rámci azylového řízení přihlídnout k této zprávě. Pokud se žalobce domnívá, že tato zpráva byla pro posouzení jeho žádosti důležitá, měl ji na podporu svého tvrzení označit již v průběhu řízení o azylu.

Žalobce dále namítl porušení zásad týkajících se volnosti správního uvážení. Dle žalobce totiž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce, a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu, vycházel žalovaný při úvaze o tom, že žalobci neudělí humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. S ohledem na tuto skutečnost se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a postup žalovaného proto nelze přezkoumat, protože rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Žalobce rovněž vznesl námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vazbě na neudělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a to s poukazem na případ hodný zvláštního zřetele, když tento dle žalobce představuje komplexní rodinné zázemí. V případě, že mu nebude udělena tato forma azylu, dojde k závažnému zásahu do jeho práva na soukromý život. Jelikož žalovaný k tomuto konstatoval, že se žalobce tento případ netýká, má žalobce za to, že se jedná o naprosto nepřezkoumatelné tvrzení.

Dle soudu je nejprve vhodné uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkouvávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, které jsou, jakož i všechny dále uvedené rozhodnutí, dostupné na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 – 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

K uvedenému je dále možné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2005, č.j. 1 Azs 199/2004 – 50). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005 – 86).

Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřipustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.

Pokud se týká první části námitky nepřezkoumatelnosti, soud předesílá, že ji shledal zcela nedůvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, dle soudu zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil nejen osobní situaci žalobce, nýbrž i situaci v zemi jeho původu, tj. ve Vietnamu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil osobní situaci žalobce a situaci ve Vietnamu.

Uprostřed na str. 2 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je prokazatelně uvedeno, z jakých zjištěných podkladů žalovaný při rozhodovací činnosti vycházel. Žalovaným bylo na tomto místě konkrétně zmíněno, že při rozhodování vyšel zejména z výpovědí samotného žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu azylového řízení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu (viz např. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP, nebo informace poskytnutá organizací Human Rights Watch). Žalobce, jakož i jeho zástupce, se mohli se všemi těmito podklady postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámit, avšak této možnosti nevyužili.

Na str. 4 napadeného rozhodnutí v části týkající se případného udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, je žalovaným uvedeno, že ve vztahu k této formě azylu se mj. zabýval sociální a ekonomickou situací žalobce.

Dle soudu je zapotřebí na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nahlížet v kontextu celého jeho odůvodnění, tj. provázaně a v souvislostech, a nikoliv pouze izolovaně. Ve vztahu k této námitce přezkoumatelnosti, v jejímž rámci žalobce namítl, že není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce žalovaný vycházel, je proto nutné nejprve zpětně poukázat na str. 2 rozhodnutí, kde žalovaný zcela srozumitelně uvedl, z jakých podkladů při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel. Žalovaný v tomto ohledu poznamenal, že kromě jiného vycházel i z informací, jež mu byly poskytnuty samotným žalobcem. Pokud se tedy žalovaný na základě takto zjištěných podkladů následně zabýval i osobní situací žalobce a dospěl přitom v posuzované věci s přihlédnutím k ostatním okolnostem k závěru, že u žalobce není dán důvod pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, nelze tomuto postupu žalovaného zejména z hlediska diskrečního oprávnění cokoliv vytknout. Z tohoto důvodu proto nelze napadené rozhodnutí považovat současně ani za nepřezkoumatelné, neboť z právě uvedeného je dle soudu zcela evidentní, z jakých skutečností žalovaný vyšel při hodnocení osobní situace žalobce. Učiněný závěr totiž primárně vyvěrá z informací, jež byly žalovanému poskytnuty samotným žalobcem.

Obdobný závěr lze vztáhnout i k tvrzení žalobce, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakých okolností vyšel žalovaný při hodnocení situace ve Vietnamu. Shodně jako v předchozím případě je i ohledně této záležitosti z odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vyšel. Je proto třeba opětovně odkázat na str. 2 rozhodnutí, z něhož vyplývá, že si žalovaný z úřední činnosti z hlediska azylového řízení opatřil potřebné dokumenty o situaci ve Vietnamu. Na podkladě těchto dokumentů žalovaný posléze uvážil o situaci v této zemi, tj. zemi původu žalobce.

Lze tak uzavřít, že žalovaný nejen posoudil osobní situaci žalobce, jakož i stav situace v zemi jeho původu, ale především s ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti je naprosto nepochybné, na základě jakých skutečností žalovaný přesvědčivě vystavěl svůj závěr o tom, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze dojít k závěru, že by u žalobou napadeného rozhodnutí absentovalo řádné odůvodnění a bylo tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou v souladu s tímto ustanovením správního řádu uvedeny podklady pro vydání tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003 – 51). Tato situace však v tomto případě nenastala.

Nadto soud připomíná, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.8.2014, ani později, nežádal o udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto o této specifické formě mezinárodní ochrany mohl uvážit toliko v intencích obecných tvrzení žalobce, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z této skutečnosti tak může pramenit jistá stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu. Tato skutečnost však nemůže být jakkoliv připsána k tíži žalovaného.

V návaznosti na shora uvedené musí soud taktéž jako nedůvodnou posoudit dílčí námitku žalobce, že když z rozhodnutí není patrné, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil jeho osobní situaci a situaci ve Vietnamu, musí se nutně jednat o rozhodnutí, jež stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Dle soudu bylo v této věci jednoznačně prokázáno, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s osobní situací žalobce, jakož i se situací ve Vietnamu, v důsledku čehož námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu nezbytně ztratila na významu. Je tomuto proto, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla odvislá od toho, že se žalovaný nevypořádal s výše zmíněnými dvěma situacemi. Poněvadž se však žalovaný s touto námitkou vypořádal, musela ve vazbě na tuto okolnost nutně odpadnout námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť výchozí důvod této námitky byl odstraněn. Lze proto konstatovat, že žalovaný zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným a srozumitelným způsobem vyložil, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu.

K druhé části námitky, jež se rovněž týká nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný s poukazem na důvody hodné zvláštního zřetele měl žalobci udělit humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu, soud uvádí následující.

Smysl poskytnutí humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím

pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004).

Na udělení humanitárního azylu však není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu. Pokud žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil a posoudil mj. osobní situaci žalobce, jakož i situaci v zemi jeho původu, a na podkladě těchto skutečností v rámci správního uvážení neshledal žádné důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci, je třeba konstatovat, že učinění takového rozhodnutí bylo výsostnou pravomocí žalovaného. Soud nijak nezjistil, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy.

Tento závěr je o to víc zdůrazněn za situace, kdy navíc samotný žalobce ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Žalovaný proto logicky při posouzení tohoto specifického prostředku mezinárodní ochrany musel toliko vyjít z obecného odůvodnění žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a ze skutečností, jež byly zjištěny v průběhu řízení o azylu. V tomto směru soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2011, č.j. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS, kde bylo konstatováno: „*Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.*“ Žalovaný proto nebyl povinen za žalobce jakkoliv domýšlet případné relevantní důvody, jež by měly být hodné zvláštního zřetele. S ohledem na tuto skutečnost se tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemusel zvlášť vypořádávat s komplexním rodinným zázemím žalobce a případným zásahem do jeho soukromého života v důsledku nutnosti opustit území České republiky, když tato skutečnost nebyla ze strany žalobce akcentována v žádosti u oddělení mezinárodní ochrany, případně v průběhu řízení o azylu. Odlišná situace by samozřejmě byla, pokud by žalobce tento důvod pro udělení humanitárního azylu v předmětné žádosti výslovně uvedl a žalovaný se s ním v rámci správního uvážení nevypořádal. Za takového stavu by bylo možno případně uvážít, že takové správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Avšak v nyní projednávané věci tato okolnost rozhodně nenastala, protože lze učinit závěr, že i tato žalobní námitka nebyla ze strany soudu shledána důvodnou.

V rámci další žalobní námitky žalobce namítl, že mu dle jeho názoru měla být udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce jako důvod své žádosti uvedl, že celá jeho rodina je v České republice a ve Vietnamu již nikoho nemá. K tomuto doplnil, že se jeho rodina nemůže vrátit do Vietnamu, a to z důvodu, že jeho matka má *problém kvůli politice*. Konkrétně se mělo jednat o to, že jeho matka je členkou náboženské skupiny „Jehova“, přičemž Komunistická strana Vietnamu nepovoluje náboženství. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu neměl problémy se státními orgány. Rovněž poznamenal, že v České republice měl povolený dlouhodobý pobyt, jenž byl však zrušen z důvodu, že neměl zdravotní pojištění. V případě návratu do Vietnamu se obává toho, že tam nebude mít kde bydlet.

Dle soudu je potřebné uvést, že azylové řízení je zcela mimořádný institut, jenž slouží k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2003,

č.j. 6 Azs 12/2003 – 49, podle něhož je azyl právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu není možné za jakékoli pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody.

Dle ustanovení § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Tyto důvody však žalobce neuvádí. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž zřetelně vyplývá, že žalobce tuto žádost podal z důvodu snahy zůstat na území České republiky, když mu před tím bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky však nemůže nikterak odůvodňovat udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č.j. 7 Azs 117/2004 – 55, navíc platí, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců.

Na předestřeném závěru nemohou ničeho změnit ani tvrzení uvedená žalobcem v žalobě. Soud tato tvrzení považuje za zcela účelová a vzájemně si odporující. Na základě skutečností obsažených ve správním spise proto soud nemůže jakkoliv přisvědčit tvrzení žalobce, že by v případě návratu do země jeho původu měl být vystaven hrozbě ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud totiž neuvěřil jeho tvrzení, že by po návratu měl být jakkoliv pronásledován v návaznosti na to, že jeho matka je členkou náboženské skupiny Jehova. Dle soudu pro tento závěr nesvědčí žádná skutečnost. Soud přitom zejména vyšel z vlastního tvrzení žalobce, který jednoznačně uvedl, že před svým odjezdem neměl ve Vietnamu žádné problémy se státními orgány. S ohledem na tuto skutečnost tak soudu není zřejmé, proč by najednou měl mít žalobce ve své vlasti problémy, když, jak sám podotkl v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jeho matka před příjezdem do České republiky ve Vietnamu navštěvovala kostely, byla členkou zmíněné náboženské skupiny Jehova, přesto v té době žalobce žádné problémy se státními orgány neměl. Žalobce taktéž neuvedl žádné (nové) podstatné okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usoudit, že ohledně jeho situace došlo k nějaké zásadní změně, z níž žalobce vyvozuje jím tvrzenou obavu z pronásledování.

Soud si je plně vědom obsahu zprávy Human Rights Watch, kde v části věnované svobodě vyznání je výslovně zmíněno, že ve Vietnamu byla rozšířena kontrola nad náboženskými skupinami, že dochází k jejich monitorování, a že někteří náboženští aktivisté byli dokonce za své projevy odsouzeni. Dle soudu je však třeba ve světle této zprávy dodat podstatnou okolnost, že v těchto uvedených případech se zpravidla jedná o aktivní vyznavače či stoupence příslušných náboženských skupin či náboženských vyznání, kteří svou víru navíc aktivně a veřejně praktikují. Žalobce však není žádným takovým stoupencem či aktivním vyznavačem jakékoliv víry není, neboť, jak sám poznamenal, je ateista, tj. je osobou bez jakéhokoliv náboženského vyznání. Z tohoto důvodu je proto dle soudu krajně

nepravděpodobné, že by se žalobce po návratu do Vietnamu pojednou stal předmětem zájmu státních orgánů, a bylo mu činěno nějaké příkoří.

Pokud žalobce v žalobě uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu neuspokojivých životních potřeb, soud uvádí, že ekonomické důvody nemohou být v žádném případě důvodem pro udělení azylu, a to ani azylu humanitárního. Tento prostředek ochrany není možno aplikovat toliko z důvodu, že žalobce ve své vlasti vydělává málo peněz, nebo že je tam nedostatečná životní úroveň.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že po návratu do Vietnamu bude muset nastoupit základní vojenskou službu, a to za situace, kdy on s tímto nesouhlasí, neboť ze svého vnitřního přesvědčení je proti jakékoliv formě militarismu.

Soud konstatuje, že tuto žalobní námitku shledal zcela nedůvodnou. V této souvislosti soud nejprve poukazuje na přílohu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde žalobce toliko uvedl, že „*nesouhlasím na vojnu ve Vietnamu*“. Žalobce tedy v této žádosti, jakož ani následně v průběhu správního řízení, třebaže byl žalovaným výslovně vyzván, zda chce uvést nějaké skutečnosti na podporu svých tvrzení, které by měl žalovaný vzít v potaz při rozhodování o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žádné bližší okolnosti ohledně vojenské služby ve Vietnamu neuvedl. Žalobce se až následně v žalobě poprvé zmínil o tom, že se základní vojenskou službou ve Vietnamu nesouhlasí, jelikož je proti jakékoliv formě militarismu. Shora uvedené nekonkrétní tvrzení za projevený kvalifikovaný nesouhlas považovat nelze. Soud je toho názoru, že pokud by žalobce skutečně nesouhlasil s vojenskou službou ve Vietnamu, a to právě na podkladě jeho odporu k militarismu, jistě by tento pro něho nyní tak zásadní důvod zmínil již dříve, tj. v průběhu správního řízení, a nikoliv až v žalobě. Dle soudu tato skutečnost jednoznačně svědčí o tom, že se ze strany žalobce jedná o nevěrohodné a účelové tvrzení, kterým postupně dotváří svůj azylový příběh. Nadto soud považuje za nezbytné doplnit, že skutečnost, že by žalobce po návratu do Vietnamu musel nastoupit základní vojenskou službu, nemůže být bez dalšího relevantním důvodem pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, a to zvláště za situace, kdy v zemi původu žalobce je základní vojenská služba povinná. Oprávněnost tohoto závěru je rovněž podeprvena tím, že nesouhlas se základní vojenskou službou ve Vietnamu služby není u žalobce spojen s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004 – 49, publ. pod č. 98/2004 Sb. NSS).

Soud v této souvislosti považuje za nezbytné též poukázat na jistou účelovost a vzájemnou rozpornost v tvrzeních žalobce, pokud se jedná o důvod jeho odjezdu z Vietnamu. Žalobce totiž nejprve v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně uvedl, že důvodem jeho odjezdu z Vietnamu bylo sloučení rodiny, neboť ve Vietnamu již nikoho neměl. V protokolu o pohovoru k této žádosti dodal, že ve Vietnamu se vydělává málo peněz, a že tam je nedostatečná životní úroveň. V žalobě však již žalobce tvrdí, že důvodem jeho odjezdu byly nejen ekonomické důvody spojené s tím, že ve Vietnamu se nenachází žádný člen jeho rodiny, ale že jeho důvodem odjezdu byla rovněž skutečnost, že se jeho rodina dostávala do konfliktů s vládní garniturou kvůli tomu, že jeho matka byla členkou náboženské skupiny Jehova. Dle soudu je z předestřených skutečností zjevné, že žalobce v průběhu času svůj azylový příběh postupně účelově dotváří a graduje. Soud proto druhý zmíněný důvod odjezdu žalobce z Vietnamu považuje jednak za zcela nevěrohodný a jednak za naprosto vyvrácený. Jestliže byl důvod odjezdu žalobce opravdu takový, jak je jím nyní

tvrzeno, tak soud uvádí, že nezjistil a žalobce ani netvrdil žádnou okolnost, která by mu měla bránit v tom, aby ji uvedl již při onom pohovoru. Dle soudu tato okolnost jednoznačně svědčí ve prospěch závěru, že si žalobce postupně svůj příběh dotváří.

V tomto směru soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004 – 81, dle něhož platí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jestliže žalobce přicestoval do České republiky v únoru 2009 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 8.8.2014, tj. více než pět let po jeho příjezdu do České republiky, nelze proto jakkoliv přisvědčit závěru, že žalobce podal žádost bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost. Z tohoto důvodu musí soud odmítnout argumentaci žalobce, že předmětná žádost byla podána až později s odůvodněním, že jeho vycestování z Vietnamu bylo původně možné *zajistit obstaráním pobytu v České republice*. I kdyby snad vycestování žalobce z Vietnamu bylo možné vyřešit prostřednictvím pobytového oprávnění, pořád tato skutečnost nedává odpověď na otázku, proč žalobce bez zbytečného odkladu po příjezdu do České republiky nepožádal o udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu soud přisvědčil tvrzení žalovaného, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až v návaznosti na to, že jeho povolení k dlouhodobému pobytu bylo zrušeno. Žalobce se prostřednictvím tohoto institutu snaží toliko dosáhnout legalizace svého pobytu na území České republiky, aniž by však pro to byly splněny zákonné podmínky. Tento právní závěr ostatně koresponduje i judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2006, sp. zn. 4 Azs 129/2006). Dle tohoto rozsudku totiž skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žadateli např. nebylo prodlouženo povolení k pobytu či mu bylo zrušeno, jednoznačně svědčí o účelovosti takové žádosti.

Lze proto uzavřít, že žalobní námitky vztahující se k ustanovení § 12 zákona o azylu nebyly ze strany soudu shledány jakkoliv důvodnými.

V poslední žalobní námitce žalobce namítl, že jeho vycestování brání smluvní závazek České republiky na ochranu práva na respektování rodinného a soukromého života, protože se žalobce domnívá, že jsou zde dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce v případné nutnosti vycestovat z území České republiky shledává závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu.

Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu lze doplňkovou ochranu udělit cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V této souvislosti soud připomíná, že žalobce v odůvodnění žádosti o udělení mezinárodních ochrany neuvedl žádné specifické důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože je třeba vycházet z obecných důvodů uvedených v této žádosti. Žalobce toliko uvedl, že chce na území České republiky zůstat se svojí rodinou, neboť ve Vietnamu již nikoho nemá.

S ohledem na uvedené skutečnosti je proto nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, a tedy zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobce v tomto směru v žalobě zejména poukazuje na čl. 8 Úmluvy.

Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy a posuzující je pohledem dřívějšího znění ust. § 91 zákona o azylu, konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.*

V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28.11.2008, č.j.

5 Azs 46/2008 – 71, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.

S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2013, č.j. 5 Azs 7/2012 – 28).

Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Okolnost, že nikdo z rodiny žalobce se již nenachází v zemi jeho původu, dle soudu nemůže v žádném případě znamenat závažnou újmu ve smyslu zmíněného ustanovení zákona o azylu. V tomto ohledu je rovněž podstatná okolnost, že případná nutnost vycestování žalobce do země jeho původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, když mu současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamená, že by si žalobce po návratu do Vietnamu nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

V návaznosti na právě predestinované se soud domnívá, že případné nezbytné vycestování žalobce z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jinak řečeno – případné vycestování žalobce neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, kteréžto tak nemůže představovat nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Soud tento svůj závěr opírá též i o to, že se žalovaný při svém rozhodování řádně vypořádal se skutečnostmi, jež v azylovém řízení vyšly najevo, když rovněž dostatečně zkoumal i všechny ostatní okolnosti, jež mohly být pro jeho rozhodnutí významné.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný nikterak

nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. srpna 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová